

at hvis Ministeriet vil tage denne Opgave op, vil det her i Tinget møde al den Tilslutning, som det kan ønske sig.

N. P. Nielsen: Jeg vil tillade mig at henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa et Forhold ved vore Sindssygehospitalet. Anledningen dertil er dels, at der paa Finanslovsforslaget er foreslaaet en Bevilling til Patienters Arbejde paa vore Sindssygehospitalet, dels et Besøg, som en Del Rigsdagsmænd ved Velvillie fra Justitsministeriets Side havde Lejlighed til at aflægge paa et af vore Sindssygehospitalet. Det er jo noget forholdsvis nyt, man er kommet ind paa, ved Sindssygeplejen at beskæftige de sindssyge med Arbejde. Men det er vist overordentligt formaalstjenligt, fordi en Del af disse stakkels Mennesker meget godt kan udføre forskellige Arbejder, Arbejder, som dels kan være nyttige for den Anstalt, de er paa, dels kan være nyttige for deres Helbredelse eller for det Liv, de nu maa føre. Men der var i alt Fald ved det Sindssygehospital, hvor vi havde Lejlighed til at se Forholdene, en stor Mangel, nemlig den, at man beskæftiger de sindssyge i uheldige Lokaler. I Sindssygehospitalet lever man i et Samfund for sig, hvor man for manges Vedkommende har maattet sige Farvel til det øvrige Samfund, og det er jo ikke saa mange Mennesker, der har Lejlighed til at se, hvorledes de sindssyge arbejder og lever under daglige Forhold. De Lokaler, man bød disse Mennesker, var i høj Grad primitive, ja de var saaledes, at man ikke kunde tænke sig, at man vilde lade sunde Mennesker arbejde i saadanne Lokaler. Det hele er maaske for en Del et Forsøg, men jeg synes, man fra Ministeriets Side skulde stille Krav til Rigsdagen om at faa de maaske betydelige Midler, som er nødvendige. Jeg tror, at alle vil være enige om, at her maa der bringes Ofre. Hvis man vil gaa den Vej, som Sindssygelægerne erkender og paapeger som en gavnlig og gunstig Vej, bør man ogsaa fra Samfundets Side yde de nødvendige Ofre og indrette virkelig gode, sunde og lyse Arbejdslokaler og ikke som nu lade de sindssyge benytte uhyggelige, mørke og fugtige Kældere. Jeg tror, den højtærede Justitsminister vil møde Velvillie og Forstaaelse i Rigsdagen, hvis der stilles Krav om Bevillinger til at imødekomme de Ønsker, der naturligvis kommer fra Sindssygehospitalet i saa Henseende.

Til den højtærede Landbrugsminister vil jeg rette en Henstilling, som vist for

øvrigt har foreligget før, nemlig om det ikke var muligt, at Kongelunden, den eneste Skov paa Amager, blev en fuldt ud offentlig Skov. Kongelunden er nok kendt af mange Mennesker, men der er ingen Tvivl om, at mange flere — det gælder ogsaa selve Øens Befolkning — vilde kunne have Fornøjelse og Nytte af den. Den er nu afspærret, man kan kun færdes gennem Skoven i een Retning paa en eneste Vej, da den benyttes til Fasaneri. Men dette Fasaneri kan dog vist ikke have saa stor Betydning, at det ikke maatte kunne henlægges til et andet Sted. Det vilde for den vestlige Del af Amager ogsaa paa anden Maade kunne faa stor Betydning, idet man saa sandsynligvis i Løbet af nogle Aar vilde kunne føre Amager-Banen om ad Kongelunden; og foruden at Amager-Banen kom denne Del af Befolkningen til Nytte, vilde den tillige kunne benyttes i endnu stærkere Grad som en Udflygtbane for Københavnerne. Det vilde netop for den vestlige Del af Amager, hvor der findes meget daarlige Jorder, have stor Betydning, om man ved Hjælp af Transporter ad Jernbanen kunde bringe disse Jorder i bedre Kulturstilstand. Alt dette vilde kunne lade sig gøre, naar Kongelunden blev en offentlig Skov, og jeg skal indtrængende anmode den højtærede Landbrugsminister om at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Et andet Spørgsmaal, som jeg vil bede den højtærede Landbrugsminister om at tage sig af, er et tilsyneladende lille Spørgsmaal, men dog en Sag, der tidligere har faaet offentlig Anerkendelse, nemlig Kaninavlens her i Landet. Kaninavlens har ligesom Fjerkræavlens tidligere faaet en Slags Paaskønnelse fra Statsmyndighedens Side, idet den har modtaget Tilskud paa Finansloven. Det hørte op for nogle Aar siden, men jeg vil dog tro, at det havde været klogt, om vi her i Landet havde udviklet den lille Historie, som Kaninavlens synes at være. Hvis vi kommer — og det gør vi rimeligvis — ind i betydelige Ernæringsvanskeligheder, vilde det have overordentlig stor Betydning, om der var Tusinder af Mennesker, som havde Lejlighed til at udnytte det Gode, som Kaninavlens er: at man i Løbet af forholdsvis kort Tid ved ringe Arbejde kan producere godt og sundt Kød. Efterhaanden som Fjerkræavlens tager af paa Grund af de Vanskeligheder, der er forbundet med at skaffe Foder, og efterhaanden som vi kommer ind i en Periode, hvor Kød og Flæsk kommer frem i mindre Kvantiteter, vilde